

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Non omne bonu[m] benè appeti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

mortalis est, & caduca. Ita qui hac locuti sunt, umbram quamdam virtutis viderunt, ipsam virtutem non viderunt. Defixi enim fuerant in terram; nec vultus suos in altum erigebant, ut eam possent intueri; quæ se se à cali regionibus ostentabat. Hac causa est, cur præceptis eorum nullus obtemperet; quoniam aut ad vitia erudiunt, si voluptatem defendunt; aut si virtutem asserunt; neque peccato poenam minantur, nisi solius turpitudinis; neque virtuti ullum præmium pollicentur, nisi solius honestatis & laudis; cum dicant, non propter aliud, sed propter se ipsam expetendam esse virtutem. Beatus est igitur sapiens in tormentis, sed cum torquetur pro fide, pro iustitia, pro Deo, illa patientia doloris beatissimum faciet. Est enim Deus, qui solus potest honorare virtutem; cuius merces immortalitas sola est. Quam qui non appetunt, nec religionem tenent, cui aeterna subiacet vita, profectò neque virtutis vim, sciunt, cuius præmium ignorant.

CAPVT XX.

Nonnulla, circa licitum, vel illicitum honoris appetitum, quaesita, quando scilicet is rationi conformis sit? quando honor negligi, vel non negligi possit? & quale in eo sit præmium, vel incitamentum virtutis?

I.

Sic quoddam bonum honorem, & quidem inter externa hominis bona maximum, supra falsi sumus, ecquid ergo illud bonum, nisi ob prædictas causas, appetere non licet? Cur vitio vertatur Lysandro Lacedæmonio, quod ductus gloriæ desiderio, Chærilum Poëtam secum semper haberet, ut carminibus ea celebraret, quæ ipse armis atque virtute gessisset? Cur Augustus reprehendatur, quod, cum testamentum suum scripsisset, libellos etiam quatuor adiecerit: in quorum secundo res à se gestas idèò annotavit, ut in columnis æneis ad sepulchrum suum insculperentur? Cur M. Tullius Cicero carpitur tamquam ambitiosus, quod longa epistola à L. Luceio ciue Romano enixè petierit, ut Catalinariæ coniurationis historiam seorsim ab alijs rebus, ad propagandam nominis sui famam, scribere vellet: neque abstinuerit, illud quoque deprecari, ut in ea etiam aliquid amicitiae daret, ipsoque viuente, eam ederet, ut viuens gloria sua perfrui

Plutarch. in
Lysandro.Dion. Ni-
ceus.Fulgos. lib. 8.
cap. 15.

perfrui possit? Si enim gloria quoddam bonum est, cuream non liceat exambire? Ita quis dubitare possit. Sed profectò non omnis appetitus boni bonus est. Alioquin enim etiam fur bene appeteret marsupium alienum; & mœchus bonam alterius uxorem; & Lucifer diuinos honores rectè appetiisset. Necesse est igitur, ut appetitus boni regulæ rationis sit conformis; quam regulam si transcendat, sit vitiosus. Regulam autem hanc Ethnici difficilius, facilius intellèxerunt Christiani. Quia, cum honor sit reuerentia alicui in testimonium excellentiæ eius exhibita, duo in illa excellentia reperiuntur. Vnum est, quòd illud, quo excellit homo, non habeat à semetipso, sed sit quasi quiddam diuinum in eo. Quade causa non debetur illi primariò honor, sed Deo. Vnde, *Qui gloriatur, in Domino gloriatur. Ille, ait S. Anselmus, in solo Domino gloriatur, qui cognoscit non suum, sed illius esse, non solum ut sit, sed etiam ut non nisi ab illo bene sit sibi, à quo habet ut sit.* Alterum est, quòd illud, in quo excellit homo, ei à Deo detur, ut per id alijs proffit, aut etiam sibi ipsi. Quamobrem ut appetitus honoris regulæ rectæ rationis congruat, debet in primis referri in Deum; aut certè eo sine saltem homini debet placere testimonium propriæ excellentiæ, quod ei ab alijs exhibetur, ut ex eo via illi paretur ad suam, vel aliorum spiritualem utilitatem, atque ita etiam demum honor ad diuinos honores tendat. Hoc est, quod pauci viderunt Ethnicorum, nec multi exercent Christianorum. Et si enim titulus, potestas, vel honor ritè possit appeti, etiam ad Remp. rectè gubernandam, ipsa tamen quoque Reip. gubernatio tandem tendere debet, non tantum ad Politicam pacem, sed etiam ad æternam hominum salutem consequendam. Huc nisi tendat honor, vanus est, & contemnendus.

Cur igitur illi vituperantur, qui honorem suum non curant? Cur dicitur: *Curam habe de bono nomine: hoc enim magis permanebit tibi, quam mille thesauri pretiosi & magni?* Nimirum eadem est ratio, quia hi sæpe & sibi, & proximo prodesse possent, si nomen bonum retinerent. Quod si temerè profligent, non rarò in causa sunt, ut nomen quoque ipsius Dei aut religionis blasphemetur. Sed vel maximè vituperabiles sunt isti famæ suæ decoctores, quia insuper habent honorem, quem recta ratio dicat, dum non vi-

H h 3

tant

S Thom. 2. 2.
q. 131. 2. 1.1 Cor. 1. 31.
S Anselm.
ibid.II.
Eccli. 41. 15.